

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Spolek Svěbyt Brtnice, z. s.**
sídlem Zámek 1, Brtnice
zastoupeného advokátem JUDr. Milanem Zápotočným
sídlem Telečská 7, Jihlava

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2021, čj. KUJI 15519/2021, OKPP 439/2020

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2021, čj. KUJI 15519/2021, OKPP 439/2020 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 18 031,83 Kč k rukám jeho právního zástupce JUDr. Milana Zápotočného, advokáta, sídlem Telečská 7, Jihlava, a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobcem je spolek, který vlastní nemovitou kulturní památku, zámek v Brtnici. Magistrát města Jihlavy, stavební úřad (dále jen „magistrát“) uznal žalobce vinným z přestupku podle § 35 odst. 1 písm. c) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči. Toho se měl žalobce dopustit tím, že na Zámku v Brtnici, p. č. st. 510 v k. ú. Brtnice, který je kulturní památkou zapsanou v Ústředním seznamu kulturních památek pod rejs. č. 18806/7-4719, nepečuje o zachování této nemovitosti a neudržuje ji v dobrém stavu, užívá ji způsobem neodpovídajícím památkové hodnotě a technickému stavu, nechrání ji dostatečně před ohrožením, poškozením nebo znehodnocením a tím umožňuje vznik dalších nenapravitelných škod i ztrát kulturněhistorických hodnot a to v období od 5. 12. 2019 dosud. Rozhodnutím ze dne 13. 10. 2020, čj. MMJ/SÚ/211699/2020-ZáD pak magistrát uložil žalobci za popsany přestupek pokutu ve výši 100 000 Kč (dále též „rozhodnutí o přestupku“).
2. K odvolání žalobce proti citovanému rozhodnutí žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“) změnil rozhodnutí o přestupku. Konkrétně žalovaný (i) zúžil popis skutku – žalobce nepečuje o zachování nejhodnotnějších prvků a konstrukcí (štuková výzdoba stropu a barokní olejomalby umístěné na zdech v „Sále vjezdů“), kašny na druhém a třetím nádvoří a arkády v severním křídle třetího nádvoří, neudržuje zámek v dobrém stavu, jelikož neprovádí a ani nezačal opravu statických poruch, kaveren, trhlin obvodového zdiva, jeho opěrných a hradebních zdí. Zejména trvá destrukce severozápadní části opěrné zdi třetího nádvoří vzniklá v únoru 2017. Konečně žalobce neprovádí údržbu nového střešního pláště, opraveného v letech 2008 – 2016, neboť na několika místech zatéká. Dále žalovaný (ii) časově ohraničil přestupek na období od 5. 12. 2019 do 13. 10. 2020 a (iii) snížil uloženou pokutu na 20 000 Kč.
3. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 19. 4. 2021.

II. Argumentace žalobce

4. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit. Část rozhodnutí žalovaného, kterým změnil výrok prvostupňového rozhodnutí, je fakticky rozhodnutím prvoinstančním a žalobci se k této změně nemohl vyjádřit v rámci dvouinstančního přezkumu. Tato skutečnost sama o sobě postačuje ke zrušení napadeného rozhodnutí.
5. Zámek Brtnice je rozsáhlá památka (6 000 m²) a po 70 let byla zanedbána jeho údržba. Táhle a komplikované soudní spory o vlastnictví zámku skončily teprve v roce 2018 a tím bylo postaveno najisto žalobcovo vlastnictví. Žalobce tak převzal zámek ve velmi zanedbaném stavu v roce 2016 a započal s postupným odstraňováním zanedbané údržby. V průběhu let žalobce rekonstruoval všechny střechy (za spolupráce s městem Brtnice) a započal s rekonstrukcí výplně okenních otvorů. Tím žalobce zastavil zatékání dešťových vod do objektu a omezil aktivity dřevokazných parazitů. Rekonstrukcí okenních otvorů žalobce omezil devastující vliv povětrnosti na interiéry zámku. Z toho plyne, že žalobce nepochybně o památku pečuje a snaží se o postupné odstraňování zanedbané údržby. Žalobci nelze klást za vinu, že v průběhu čtyř let vlastnictví nenapravitelne nekonání.

6. Žalobce je nezisková organizace, která nedisponuje finančními prostředky k okamžité a celkové rekonstrukci zámku. Proto žalobce toleruje přítomnost cizích osob, místních fanoušků zámku, kteří vlastními silami provádí na zámku alespoň drobnou údržbu.
7. Průběh rekonstrukce přitom komplikuje (mimo finanční náročnost procesu) spolupráce s orgánem státní památkové péče. Žalobce byl několikrát neúspěšný s žádostí o vydání závazného stanoviska. Žalobce plánoval rekonstrukční práce na třetím nádvoří, konkrétně odvod dešťových vod a nápravu části hradební zdi. Pro tyto práce měl žalobce zpracovány podklady a dokonce měl přislíbenou dotaci od Ministerstva kultury (program PZAD). Přidělení a alokaci dotace však znemožnilo řízení vedené před magistrátem.
8. Dále byla porušena zásada hospodárnosti, neboť od zahájení řízení do vydání rozhodnutí o přestupku uplynulo 9 měsíců.
9. Žalobce dále nesouhlasí s tím, že mu magistrát klade k tíži to, že neumožnil ohledání zámku. Přitom šlo o postup v jiném řízení. Správní orgán tak tuto skutečnost kladl k tíži ve dvou řízeních. Žalobce dále poukazuje na skutečnost, že v daném případě mohlo jít o souběh přestupků. Stejným jednáním totiž mohl naplnit i skutkovou podstatu přestupku podle § 35 odst. 1 písm. e) zákona o státní památkové péči (stavební práce bez závazného stanoviska). Namísto toho magistrát a žalovaný vedli dvě řízení o každém z přestupků zvlášť. Žalobci tak uložili dva správní tresty a neaplikovali absorpční zásadu.
10. Žalobce uzavírá, že pokud soud žalobu zamítne, má alespoň upustit od uloženého trestu.

III. Argumentace žalovaného

11. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout. Žalovaný uvádí, že napadeným rozhodnutím pouze částečně změnil výrok rozhodnutí prvoinstančního orgánu – zúžil jej v souladu se zjištěným skutkovým stavem. Žalovaný se neopíral o žádné nové skutečnosti a nemohl tak žalobce zkrátit na jeho právech.
12. Ve zbytku odkázal žalovaný na napadené rozhodnutí.

IV. Řízení před krajským soudem

13. Ve věci proběhlo dne 30. 6. 2022 na žádost žalobce ústní jednání podle § 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Obě strany při něm setrvaly na svých stanoviscích. Listinami, které jsou součástí správního spisu, soud zpravidla nedokazuje (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2018 čj. 10 Afs 371/2017 - 69, ze dne 27. 9. 2006 čj. 7 Afs 39/2005 - 53, ze dne 29. 1. 2009 čj. 9 Afs 8/2008 - 117 či ze dne 10. 6. 2021 čj. 7 As 20/2021 - 72). Žalobce netvrdil nic, co by mělo krajský soud přimět zopakovat některý z důkazů, které žalovaný do spisu zařadil. Žalobce sice navrhoval v žalobě i určité důkazy nad rámec obsahu správního spisu, avšak žalobcův zástupce při jednání, po jejich rekapitulaci soudem, prohlásil, že na jejich provedení netrvá.

V. Posouzení věci krajským soudem

14. Žaloba je **důvodná**.

Porušení absorpční zásady

15. Podle § 88 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“) platí, že „*pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž*

skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný též správní orgán, projednají se ve společném řízení“.

16. Podstatou absorpční zásady je „pohlčení“ mírnějšího trestu přísnějším. Má místo pouze při ukládání trestu (sankce) za souběh trestaných deliktů, což je případ, kdy delikvent spáchá nejméně dva delikty před tím, než bylo vyhlášeno rozhodnutí za kterýkoliv z nich. Absorpční zásada se konkrétně projeví u přestupků tak, že se s ohledem na nejprísnejši trestaný přestupek (např. nejvyšší pokuta) určí nejprísnejši horní a dolní hranice trestu (typicky pokuty) – v tomto rozmezí lze trest uložit. Tato zásada se uplatňuje primárně v trestním řízení, v přestupkovém právu ji judikatura dříve dovozovala pomocí analogie. V současnosti již její použití přímo stanoví § 41 odst. 1 věta první přestupkového zákona: *„Za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísnejši trestný.“* Základní pravidlo významně doplňuje § 37 písm. b) přestupkového zákona: *„Při určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlédne zejména k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení.“*
17. Nejvyšší správní soud se absorpční zásadou v přestupkovém řízení mnohokrát zabýval (srov. rozsudky ze dne 18. 2. 2020, čj. 1 As 363/2019 - 35, ze dne 5. 12. 2019, čj. 9 As 164/2018 - 36 nebo ze dne 12. 7. 2017, čj. 6 As 116/2017 - 53). Klíčové jsou následující závěry. Při správním trestání se přiměřeně uplatní principy ovládající souběh trestných činů, a v souladu s nimi nesmí být pachatel trestného činu ani ku prospěchu, ani na újmu, kdy všechny sbíhající se trestné činy vyjdou najevo. Pro trestání sbíhajících se deliktů není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení - použití absorpční zásady však nutné je (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, čj. 1 As 28/2009 - 62). Jak explicitně Nejvyšší správní soud konstatoval v bodě 21 citovaného rozsudku čj. 9 As 164/2018 - 36, *„spojitost vedení společného řízení a nutnosti aplikace absorpční zásady je tedy i pro oblast správního trestání poměrně volná, společné řízení je pouhou procesní cestou, která mimo jiné může vést k naplnění principu absorpce, nejde však o možnost jedinou (viz citovaný rozsudek čj. 6 As 116/2017 - 53, odstavec 11).“* Současná právní úprava v přestupkovém zákoně, jak vidno, v zásadě přejímá závěry výše citované judikatury.
18. V nyní řešené věci se žalobce dopouštěl přestupku podle § 35 odst. 1 písm. c) zákona o státní památkové péči od 5. 12. 2019 do 13. 10. 2020. Magistrát přitom žalobce již dříve v jiném řízení postihl za přestupek podle § 35 odst. 1 písm. e) zákona o státní památkové péči. Šlo o přestupek spočívající v tom, že žalobce v období od května 2019 do 9. 1. 2020 prováděl na zámku Brtnice udržovací práce (uložení vodního kanalizačního potrubí) bez závazného stanoviska orgánu státní památkové péče. Rozhodnutí o pokutě ve výši 40 000 Kč vydal magistrát v tomto řízení pod čj. MMJ/SÚ/199332/2020-ZáD dne 29. 9. 2020 (pro úplnost krajský soud dodává, že žalobu podanou proti tomuto rozhodnutí zamítl jako nedůvodnou pod sp. zn. 30 A 39/2021). Rozhodnutí o pokutě v nynější věci vydal magistrát až dne 13. 10. 2020.
19. Žalobce uplatnil námitku o absorpci ve svém odvolání a žalovaný ji zaregistroval (str. 11 a 12 napadeného rozhodnutí). Reagoval na ni poměrně zvláštním způsobem, a to tak, že jde o spekulativní námitku a klíčové je správné vymezení skutku. Žalovaný tak na námitku prakticky vůbec neodpověděl. Krajskému soudu tak nezbylo než konstatovat, že v této části je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné.

20. Krajský soud si je vědom skutečnosti, že odvolací orgán nemusí (stejně jako soud) reagovat na každou dílčí námitku (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, N 26/52 SbNU 247). Argumentace o porušení absorpční zásady však není okrajová námitka, která zpochybňuje jinak prokázanou skutečnost. Špatné uplatnění absorpční zásady v důsledku znamená, že je pachatel přestupku potrestán přísněji, než zákony připouští. Této okolnosti je nepochybně nutno předejít a uplatnil-li žalobce takovou námitku, bylo povinností žalovaného na ni řádně reagovat.
21. Jak soud uvedl i s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, neplatí bezpodmínečný vztah mezi společným řízením a absorpční zásadou. Žalovaný se jistě měl k námitce žalobce zabývat tím, zda jsou splněny podmínky pro uplatnění absorpce. To platí zejména v situaci, kdy obě řízení jsou značně provázána. Vedl je stejný orgán, týkají se stejné oblasti veřejné správy, magistrát ve druhém řízení užíval podklady z prvního řízení, rozhodnutí byla vydána v těsné časové blízkosti apod. Magistrát nepochybně věděl o tom, že s žalobcem vede paralelně dvě řízení.
22. Pro správné zohlednění absorpce je nutné správné vymezení trvajícího přestupku, aby bylo možné určit souběh. V nyní řešené věci je trvání přestupku vymezeno od 5. 12. 2019 do 13. 10. 2020, zatímco řízení magistrát zahájil 14. 1. 2020. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 7. 2014, čj. 8 As 33/2014 - 39 konstatoval, že podle principů trestního práva je v případě trvajících trestných činů mezníkem, který ukončuje jeden takovýto trestný čin od dalšího, sdělení obvinění. Dále dovodil, že úkonem, který pro potřeby přestupkového řízení nejbližší odpovídá tomu, jaký smysl a účel má v oblasti trestního řízení sdělení obvinění, je nepochybně den, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení podezřelému z přestupku. Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 25. 4. 2019, čj. 30 A 21/2017 - 31 soud cituje: „*V průběhu trvání deliktu (tj. v posuzované věci dříve, než je protiprávní stav ukončen) je z hlediska ukládání sankce mezníkem ve správním řízení zahajovaném z úřední povinnosti, který ukončuje jeden trvající delikt od dalšího takového, den, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení přestupci.*“ (bod 23). Z téhož rozsudku dále plyne, že z obecných zásad či principů trestního práva vyplývá, že pro pokračující, trvající a hromadné trestné činy, jakožto jiné než jednorázové formy páchání trestných činů, je mezníkem, který odděluje jeden takovýto trestný čin od dalšího, sdělení obvinění. V uvedeném rozsudku přitom soud jednoznačně dovodil, že trvající delikt trval do dne, kdy správní orgán oznámil obviněnému (právnícké osobě) zahájení správního řízení. Tyto závěry podporuje i další judikatura (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2015, čj. 2 As 204/2014 - 71, ze dne 27. 4. 2018, čj. 4 As 73/2018 - 31, či ze dne 18. 5. 2022, čj. 6 As 4/2021 - 75).
23. Žalovaný proto v navazujícím řízení zejména zohlední, zda byly splněny podmínky pro uplatnění absorpční zásady či nikoliv (i s ohledem na výše citovanou judikaturu).

Ostatní námitky žalobce

24. Krajský soud sice přisvědčil námitce žalobce o absorpci, ovšem rozhodl se vypořádat i ostatní žalobcovy námitky, které směřují k samotnému skutku. Pochopitelně soud ponechal stranou námitky směřující k uložené pokutě (bude předmětem dalšího řízení) a návrh na moderaci (soud rozhodnutí ruší).
25. Převážná část žalobcovy argumentace spočívá v tom, že na nutné opravy nemá finanční prostředky a stav zámku Brtnice je důsledkem spletené minulosti a tehdejších vlastníků. Krajský soud nebude rekapitulovat historii vlastnických vztahů. Tu žalovaný popsal

v napadeném rozhodnutí a vyplývá z dalších listin založených ve správním spise. Strany se shodují na tom, že neutěšený stav zámku Brtnice je z velké části pozůstatkem minulosti. Krajský soud souhlasí, že žalobce nemohl za pár let svého vlastnictví napravit škody, které na zámku vznikaly v průběhu několika desetiletí.

26. Za to však žalovaný ani nečiní žalobce odpovědným. Žalovaný správně poukázal na skutečnost, že žalobce nabyl vlastnictví zámku dobrovolně a stav této památky mu byl dobře znám. Ačkoliv po žalobci jistě nelze požadovat úplnou obnovu, lze po něm požadovat alespoň dílčí udržovací práce a přípravu plánů či projektů.
27. Jak uvedl žalovaný, žalobce nepodniká žádné přípravné práce, které by bylo možné klasifikovat jako péči o zachování památky. Žalovaný tak nehodnotil pouze provedené práce a tedy nekladl na žalobce nepřiměřené nároky, které nemůže z finančního hlediska uskutečnit. Hodnotil i to, že žalobce se nepokusil ani realizovat přípravu na tyto práce, až finanční prostředky obdrží (např. formou dotace). Pro vytvoření konkrétních plánů obnovy nepotřebuje žalobce desítky milionů korun. Minimálně by měl mít připravenou dokumentaci k těm částem zámku, které jsou nejnehodnotnější a zároveň ve velice špatném stavu – např. Sál vjezdů a jeho výzdoba. Jak dále správně poukázal žalovaný, bez řádné přípravy (technické, organizační, finanční) nelze čerpat dotace. Laxní přístup proto může vyústit v to, že finanční prostředky žalobce ani nezíská.
28. Žalobce argumentuje opravou střechy, která byla provedena v letech 2009 až 2016. Vzhledem k tomu, že žalobce vznikl až v roce 2016, jde o práce provedené především žalobcovými předchůdci a nelze mu za ně přičítat úspěch. Naopak. Jak uvedl žalovaný, žalobce neprovádí ani udržovací práce k tomu, aby zajistil řádné odvedení dešťové vody ze střech a od objektů zámku. Bez těchto udržovacích prací může být dokonce zmařena investice, kterou jiné subjekty vložily do opravy střechy. Navíc by tyto práce předešly dalším finančním výdajům, které může způsobit podmačení a neodvedená voda. I zde žalobci chyběl v době rozhodování jakýkoliv plán nebo koncepce. Jak zdokumentoval magistrát, na několika místech již zatéká, neboť žalobce neudrzuje střešní plášť.
29. Žalobce zmiňuje rok 2018 jako milník, od kterého byla vyřešena otázka vlastnictví zámku. V katastru nemovitostí však bylo zapsáno vlastnické právo ve prospěch žalobce již v roce 2016. Údajné táhlé a komplikované spory žalobce nekonkretizuje a žádné důkazy o nich nenabízí. I v průběhu těchto sporů (mezi lety 2016 a 2018) byl žalobce evidentně vlastníkem zámku. Námitka je proto nedůvodná.
30. Pokud jde o námitku problematické spolupráce, krajský soud jí nepřisvědčil. Žalobce se odvolává na omezenou spolupráci s odbornou organizací státní památkové péče, která žalobci nevydává závazná stanoviska. Bez kontextu nelze takové námitce přisvědčit. Žalobce sám používá slovo „spolupráce“ a tedy jde o aktivitu dvou subjektů. Pokud mezi oběma subjekty panují neshody ohledně plánovaných prací na zámku Brtnice, jistě může být na vině i sám žalobce. U zdejšího soudu bylo vedeno řízení v jiné věci žalobce, ve které krajský soud vydal zamítavý rozsudek ze dne 26. 10. 2021, čj. 30 A 95/2020 - 87. Žalobce v citované věci zpochybňoval postup magistrátu v řízení o vydání závazného stanoviska (rekonstrukce okenních otvorů), které však magistrát zastavil, protože žalobce nedoložil požadované podklady. Krajský soud proto není přesvědčen o tom, že magistrát či jiný orgán žalobci jakkoliv úmyslně bránil nebo blokoval chystané práce.
31. Pokud jde o rekonstrukční práce na třetím nádvoří, skutečně žalobce vypracoval alespoň podklady pro tyto práce (viz technická zpráva). Tyto přípravné práce pouze částečně

pokrývají důvodné výtky, které žalovaný uvedl. Řešení havárie hradební zdi jistě patří mezi priority, ovšem jde pouze o 1. fázi. Za čtyřleté působení žalobce na něj lze jistě klást vyšší požadavky, než jen přípravu první fáze akce směřující k odstranění nejakutnějšího problému.

32. Rekonstrukce oken a dveří východního a západního křídla I. nádvoří proběhla v letech 2018 a 2019 za významné podpory Ministerstva kultury a města Brtnice. Žalobce nepředložil doklad o tom, jak se finančně on sám na těchto opravách podílel. Tato rekonstrukce je přitom jediná, kterou žalobce na zámku provedl po dobu svého vlastnictví. Podle krajského soudu nelze žalobci primárně vyčítat skutečné neprovedení všech oprav, ale spíše absenci koncepcí a plánů. Přitom vzhledem k povaze vad, které žalovaný uvedl, hraje časové hledisko velmi důležitou roli. Vyčkávání s přípravou na tyto práce může mít neblahý důsledek na stav samotné památky a pochopitelně může prohloubit finanční náročnost oprav.
33. Žalobce dále argumentuje, že žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí v takovém rozsahu, že *de facto* šlo o rozhodnutí nové. Není tomu tak. Podle § 92 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, může odvolací orgán změnit napadené rozhodnutí. Jak doplňuje Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 12. 2018, čj. 6 As 286/2018 - 34, č. 3837/2019 Sb. NSS, zrušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň je až krajní možnost, jak řešit vady rozhodnutí prvního stupně. Pokud je možné změnit prvostupňové rozhodnutí, je odvolací orgán povinen tak v zájmu hospodárnosti řízení učinit. Žalovaný v odvolacím rozhodnutí zúžil jednání, které je žalobci kladeno za vinu – určité prohřešky nepovažoval (na rozdíl od magistrátu) za pochybení žalobce. Žalovaný tak dal za pravdu některým odvolacím námitkám žalobce.
34. Není proto ani důvodná námitka, že žalobce neměl možnost se k tomuto postupu vyjádřit. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku čj. 6 As 286/2018 - 34, musí odvolací orgán předem upozornit účastníky (a dát možnost se vyjádřit) na možný odlišný právní náhled v případě, pokud by pro ně mohlo být nové právní posouzení překvapivé. Nyní o takový případ nejde, neboť žalovaný vycházel ze stavu zjištěného magistrátem a potvrdil právní posouzení přestupku. Pouze omezil „výčet“ jednání, které magistrát žalobci kladl za vinu. Tato změna se zejména projevila ve snížení uloženého trestu. O nic překvapivého proto nešlo. Žalobce měl možnost se vyjádřit k jednání, které žalovaný jako přestupek uznal, v řízení před magistrátem. Ostatně žalobce svou námitku formuloval obecně, aniž by konkrétně zmínil, co pro něj bylo tak překvapivé. Není také jasné, jak by se mohla práv žalobce negativně dotknout změna prvostupňového rozhodnutí, která jednoznačně vyznívá v jeho prospěch. Daleko spíše se zdá, že žalobce prostě není spokojen s tím, že žalovaný mu nedal za pravdu ve všem.
35. Ani namítaná prodleva v řízení sama o sobě nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. Proti nečinnosti správního orgánu existuje ochrana (§ 80 správního řádu), které žalobce využil. Ačkoliv je obecně zdoluhavé rozhodování nežádoucí, zpravidla taková okolnost nezakládá vadu samotného rozhodnutí.

VI. Závěr a náklady řízení

36. Na základě výše uvedených úvah shledal soud žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů zrušil [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Jelikož v něm

bude žalovaný právním názorem krajského soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), shrnuje soud své závěry přehledně takto: Žalovaný musí v navazujícím řízení především reagovat na námitku žalobce o absorpční zásadě a společném řízení. Musí přehledně uvést, zda se tato zásada uplatní či nikoliv. Pokud dojde k názoru, že ano, musí v novém řízení zohlednit dříve uložený trest (nezohlednění absorpce způsobuje nezákonnost pouze druhého rozhodnutí v pořadí). Měl by při tom přihlídnout k judikatuře Nejvyššího správního soudu, kterou krajský soud výše citoval.

37. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Strana žalující měla ve věci plný úspěch, proto má vůči straně žalované právo na náhradu nákladů, které v řízení před soudem účelně vynaložila. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a v nákladech právního zastoupení v řízení před krajským soudem. Strana žalující tyto náklady vyčísila na 12 342 Kč, později ovšem uplatnila též náklady související s účastí na jednání soudu. Zástupce strany žalující podle soudu učinil celkem 3 úkony právní služby ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – šlo o převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu; tento úkon je třeba uhradit bez ohledu na to, že právní zástupce zastupoval účastníka již ve správním řízení – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011, čj. 1 As 21/2011 - 52, č. 2414/2011 Sb. NSS], podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a účast na soudním jednání dne 29. 6. 2022 nepřekračující 2 hodiny [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. Soud nepřiznal náhradu nákladů za úkon označený jako vyjádření k výzvě soudu ze dne 19. 10. 2021, neboť v ní žalobcův zástupce pouze konstatoval nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. To žalobce mohl vyjádřit v listině nazvané vyčíslení nákladů řízení, kterou soudu zaslal 20. 10. 2021. Za jeden úkon náleží podle § 7 bodu 5 aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu odměna ve výši 3 100 Kč. Zástupci dále náleží náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za každý úkon. Protože zmocněný advokát je plátcem DPH, zvyšuje se tento nárok o částku 714 Kč odpovídající dani ve výši 21 %, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, a to na 4 114 Kč za jeden úkon, celkem tedy za všechny úkony 12 342 Kč (3 x 4 114 Kč).
38. V souvislosti s účastí na jednání dále náleží náhrada cestovních výdajů vypočítaných na základě § 13 odst. 5 advokátního tarifu podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce. Advokátní kancelář má sídlo na adrese Telečská 7, Jihlava, jednání krajského soudu se konalo v jeho sídle na adrese Rooseveltova 16 v Brně. Z údajů na serveru mapy.cz soud zjistil, že délka trasy je 180 km (2 x 90 km). Za každý 1 km jízdy se podle § 157 odst. 3 zákoníku práce přiznává základní náhrada a náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu. Sazba základní náhrady za 1 km jízdy činí u osobních silničních motorových vozidel podle § 157 odst. 4 písm. b) zákoníku práce nejméně 4,20 Kč, aktuálně ji však na hodnotu 4,70 Kč zvyšuje § 1 písm. b) vyhlášky č. 51/2021 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad (dále jen „vyhláška“). Soud proto zvolil tuto hodnotu a dospěl k částce 846 Kč (180 x 4,70 Kč). Pokud jde o výdaje na pohonné hmoty, podle technického průkazu předloženého advokátem je palivem použitého vozidla benzín 98 oktanů a jeho kombinovaná spotřeba pro městský a mimoměstský provoz u daného vozidla činí 9,7 l/100 km (§ 158 odst. 4 zákoníku práce ve spojení s příslušnými evropskými předpisy). Advokát neprokázal cenu nakoupených

pohonných hmot žádným dokladem, proto soud tuto cenu určil v souladu § 158 odst. 3 zákoníku práce odkazem na § 4 písm. b) vyhlášky, dle kterého činí 40,50 Kč/1 l. Jako náhrada za pohonné hmoty tak přísluší částka 777 Kč ($0,097 \times 180 \times 44,50$ Kč; zaokrouhleno nahoru na celé koruny podle § 183 odst. 5 zákoníku práce). Za účast na jednání je nutno dále přiznat náhradu za promeškaný čas advokáta strávený cestou do místa jednání a zpět podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, a to ve výši 100 Kč za každou započatou půlhodinu. Doba jedné cesty činí podle zadání trasy na serveru mapy.cz 1 hod 1 min, soud proto přiznal podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu náhradu ve výši 600 Kč (6×100 Kč). Celkem tedy v souvislosti s jednáním přísluší náhrada ve výši 2 223 Kč, po započtení DPH ve výši 21 %, tj. ve výši 466,83 Kč, jde o částku 2 689,83 Kč.

39. Výše nákladů právního zastoupení za celé řízení tudíž činí 15 031,83 Kč a výše soudních poplatků 3 000 Kč. Celkem má strana žalovaná uhradit straně žalující částku 18 031,83 Kč, k čemuž jí soud stanovil lhůtu jednoho měsíce. Žalobcem navrhovanou lhůtu tří dnů neshledal soud přiměřenou, neboť podle zkušeností správních soudů mají úřady problém takto krátké lhůty dodržet s ohledem na své vnitřní administrativní členění a nutnost schválit odeslání peněz příslušným vedoucím zaměstnancem.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. 6. 2022

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu